

Sygnatura akt XI C 1268/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 3 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. we W.

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko J. M.

o zapłatę 4 777,37 zł.

powództwo oddała.

Sygn. akt XI C 1268/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) w pozwie z dnia 26 czerwca 2014r. domagała się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 4 777,37 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i przyznania zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pomiędzy pozwanym a (...) S.A. (poprzednio (...) Bank S.A.) zawarta została umowa bankowa, na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie sumę pieniędzy i był zobowiązany do jej zwrotu w wysokości i na warunkach szczegółowo określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona wierzytelność stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwany został wezwany do zapłaty, jednakże bezskutecznie. Wobec powyższego wierzytelność w dniu 30 grudnia 2010r. została przelana na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a stroną powodową. Na zadłużenia składa się kwota 3228 zł. z tytułu należności głównej, skapitalizowane odsetki w kwocie 1549,37 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 grudnia 2010r. pomiędzy (...) S.A. w P. a stroną powodową zawarta została umowa cesji wierzytelności, której przedmiotem były bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z czynności bankowych z udziałem dłużników. Dane dotyczące wierzytelności zawarte były w załączniku nr 1, w załączniku nr 3 strony ustaliły listę wierzytelności oraz listę danych dłużników; dane te znajdowały się na płycie CD zabezpieczonej hasłem. Strony ustaliły, że wierzytelności przechodzą na nabywcę z chwilą uznania rachunku bankowego kwotą równą cenie nabywanych wierzytelności.

dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010r , k. 7-12;

Sporządzony został druk o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” z dnia 30 grudnia 2010r. , gdzie wskazano m.in. numer klienta, datę zawarcia umowy, imię i nazwisko pozwanego, jego adres zamieszkania, kapitał, odsetki i koszty.

dowód:

- druk „wyciąg elektronicznego załącznika do umowy cesji”, k. 13;

W dniu 17 czerwca 2014r. strona powodowa na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27.05.2004r. o funduszach inwestycyjnych wystawiła „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej”, w którym oświadczyła, że w dniu 30 grudnia 2010r. nabyła od (...) S.A. w P. Oddział w (...)z siedziba w W. wierzytelność wobec dłużnika J. M., wynikającą z umowy kredytu nr (...) w łącznej kwocie 4 777,37 zł.

dowód:

- „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (...)z dnia 17 czerwca 2014r.”, k- 6;

Sporządzone zostało pismo, kierowane do pozwanego J. M. o zamiarze rozpoczęcia sądowego etapu dochodzenia długu wynikającego z umowy kredytu o numerze (...), wskazujące na zadłużenie w kwocie 4943,22 zł.

dowód:

- pismo (...) S.A. z dnia 4 czerwca 2014r., k. 14 - 15;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się od pozwanego zapłaty należności wynikającej z umowy kredytu nr (...), powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została przelana na stronę powodową przez (...) S.A. w P. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2010r.

W niniejszej sprawie pozwany, wezwany prawidłowo na rozprawę, nie ustosunkował się do żądania pozwu i nie wniósł o rozpoznanie sprawy podczas jego nieobecności.

Stosownie do treści art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

Wątpliwości dotyczą legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. Tym samym nie można było przyjąć za prawdziwe twierdzeń strony powodowej przytoczonych w pozwie. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tymczasem w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała czynnej legitymacji procesowej. Wprawdzie w uzasadnieniu pozwu wskazała ona, że na podstawie umowy cesji przejęła od (...) S.A. w P. prawa do wierzytelności wobec pozwanego, niemniej dołączone przez nią do pozwu dokumenty (umowa przelewu, załącznik) nie stanowią dowodu na powyższe.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę

wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien został określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również jego przedmiotu. Kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje się, że obejmuje ona większość a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy kredytu nr (...) zawartej przez pozwanego z (...) S.A. w P..

W celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanego strona powodowa przedłożyła w poczet materiału dowodowego umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 29 maja 2010r. zawartą pomiędzy (...) S.A. w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. a stroną powodową.

Na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie można stwierdzić, czy strona powodowa skutecznie nabyła wierzytelność przysługującą (...) S.A. w P. względem pozwanego. Dowodu na potwierdzenie skuteczności dokonanej cesji wierzytelności wobec pozwanego, jej rodzaju i wysokości nie stanowi złożony do akt druk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” Należy stosować odpowiednio przepisy o dowodzie z dokumentu. Powinien odpowiadać wymaganiom stawianym dokumentowi, czyli zawierać podpis oraz oznaczenie daty jego sporządzenia. Dokument opatrzone datą i podpisem osoby, która go sporządziła stanowi oświadczenie tej osoby, że dokonała sporządzenia takiego dokumentu. Natomiast nie jest objęty domniemaniem, że takie oświadczenie jest zgodne ze stanem rzeczywistym. Na potrzeby postępowania dowodowego niezbędne jest zaznaczenie daty sporządzenia dokumentu oraz zaopatrzenia go w podpis. Dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W ocenie Sądu dokument, podobnie jak kserokopia, może być uznany za dowód w sprawie, jednakże pod warunkiem, podpisania go przez osobę, która go sporządziła i poświadczenie jego zgodności z oryginałem. Dla uznania zatem druku za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej tą kopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na dokumencie i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności dokumentu z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać druk dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w nim odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia druk nie może być uznany za dokument.

Odnosząc się do dowodu w postaci „wyciągu z załącznika do umowy cesji” należy mieć na uwadze, że nie jest wiadomym, kiedy ten wydruk został sporządzony. Ponadto wskazać należy, że wyciąg dotyczy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 grudnia 2010r., tymczasem umowa sprzedaży wierzytelności dołączona do pozwu datowana jest na 29 grudnia 2010r., tak więc wyciąg ten nie może być uznany za wyciąg z załącznika do umowy z dnia 29 grudnia 2010r.

Podobnie jak wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji wierzytelności Sąd ocenił dowód w postaci pisma (...) S. A. z dnia 4 czerwca 2014r. Jest to kserokopia, która nie została poświadczona za zgodność z oryginałem. Na marginesie należy jedynie wskazać, że z kserokopii tej nie wynika, aby miała ona dotyczyć zawiadomienia pozwanego o cesji wierzytelności, ani też w czyim imieniu pismo zostało wystawione.

W odniesieniu do dowodu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej uznać należy, że jest to dokument prywatny, z którego wynika jedynie domniemanie zawarte w art. 245 k.c. Nie jest to wystarczający dowód dla stwierdzenia skuteczności cesji wierzytelności.

Wskazać także należy, że w umowie z dnia 29 grudnia 2010r. strony uzgodniły, że jej skuteczność będzie uzależniona od zapłaty ceny. Brak jest dowodu na to, że doszło do zapłaty ceny– strona powodowa nie przedstawiła ani dowodu

zapłaty. Nie wykazała, że przejście na nabywcę wierzytelności na podstawie umowy z dnia 29 grudnia 2010r. było skuteczne.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz treść art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana przede wszystkim wykazać nabycie wierzytelności wobec pozwanego i z tego obowiązku się nie wywiązała, co skutkowało oddaleniem powództwa. Okoliczność przejścia wierzytelności ściśle określonej na rzecz nabywcy (istnienie legitymacji czynnej) jest okolicznością istotną, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu. Obowiązkiem strony powodowej było wykazanie nabycia konkretnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanego, czego jednak nie uczyniła. Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji. W dalszej mierze wskazać należy, iż Sąd nie orzekał w wyroku o kosztach procesu, albowiem strona powodowa w całości przegrała proces, a pozwany nie poniosła żadnych kosztów procesu.